

fattige Krigere. Kunde man ikke tænke sig Muligheden af, at man ved de videre Forhandlinger, som dette Forslag maa kunne give Anledning til, kunde tage Sagen op sammen med Forslaget om de gamle Krigere? Jeg antager, at ogsaa det foreliggende Lovforslag vil gaa til Finansudvalget. Forslagene ligge da begge paa samme Sted, og jeg vil haabe paa rette Sted til, at der kan tages hurtig og energisk fat paa Sagen. Man kunde maaske saa komme ud over den Skavank, at man her giver til alle — det forekommer ogsaa mig, at det er noget vanskeligt at imødegaa de Indvendinger, som ere rejste imod at gøre dette. Man kunde maaske tænke sig den Ordning, at man gav en Hædersgave, en Medaille eller — om man vil — et Diplom under en eller anden Form, en Gave, som ikke var særdeles kostbar at tilvejebringe, og som altsaa kunde faas af alle og enhver efter Ansøgning, som Forslaget her har foreslaaet. Samtidig kunde man saa optage Bestemmelsen — mulig i en forandret Form — fra Lovforslaget om de gamle Krigere, saa at de fattige og trængende foruden Hædersgaven tillige fik et kontant Pengebeløb, ikke alene for det enkelte Aar, men for Livstid. Det vil næppe være noget stort Beløb, der bliver Tale om. Den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa — og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (J. C. Christensen) var inde paa det samme — hvor mange der er, som kunne faa et saadant Beløb, men saa vidt jeg ved, ere de Oplysninger, man har, et Aar gamle. . . (Ordføreren for Forslagsstillerne [J. C. Christensen]: Nej, de ere fra i Aar!) . . . Naa, de ere altsaa helt ny; jeg antog, at de vare et Aar gamle, og i saa Fald vilde der jo nu have været nogle færre. Men selv om Oplysningerne ere helt ny, vil det Beløb, der vil blive Tale om, alligevel være af en saadan Beskaffenhed, at det vil være meget stærkt svindende, idet alle de, hvem der er Tale om at give et saadant Pengebeløb, ere saa gamle, at de utvivlsomt ville dø bort i de nærmest paafølgende Aar.

Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage) var bange for dette Forslag, idet det ligesom Forslaget om de gamle Krigere vilde faa den Konsekvens, at vi, naar vi komme saa langt hen i Tiden som 50 Aar efter 1864, ogsaa ville blive nødte til at give en lignende Gave til Krigerne fra dette Aar, vil jeg sige, at dette afskrækker slet ikke mig, og det forekommer mig, at det ærede Medlem, der ellers udtaler sin varme

Fædrelandskærlighed og — for at bruge det Udtryk, som har været stærkt fremme i Debatten her forleden Dag — sin Tilslutning til Aanden fra 1848, netop skulde have været med her som Forslagsstiller og have set paa det med samme Øjne, hvormed jeg ser paa det. Det forekommer mig, at det er smaaligt, at det ærede Medlem, fordi Afgørelsen forleden Dag med Hensyn til de 4,000 Kr., som han og jeg stemte for, gik os imod, ikke kan være med til det her foreliggende Lovforslag. (J. Hage: Det har jeg aldrig sagt!). Jeg forstod det ærede Medlem saaledes. Han siger, at han har aldrig sagt det, og i saa Fald ere mine Ord herom betydningsløse, men i alt Fald hørte jeg tydelig, at han gjorde en Sammenstilling mellem Forkastelsen af Bevillingen til Officersforeningen forleden Dag og hvad der sker her i Dag. Ja, jeg har, som sagt, ikke noget at tilføje, fordi der for mig ikke er nogen som helst Grund til at indlade mig paa en særlig Kritik af Forslaget, da jeg i alt væsentligt er enig i de Udtalelser, som fremkom herom fra det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard). Men paa den anden Side vil jeg kun gøre stærkt gældende, at jeg ikke ser rettere end, at hvad enten man vedtager dette Forslag eller ikke, er den Tanke, der ligger i Forslaget om de gamle Krigere, lige paatrængende og vil være lige paatrængende Aar efter Aar, saa længe vi have nogen af de gamle Krigere tilbage. Derfor vil jeg meget henstille til det ærede Udvalg — og det bliver vel det høje Finansudvalg, som faar med denne Sag at gøre — om der ved Behandlingen af disse Sager ikke kunde naas en Forstaaelse paa Grundlag af, at de virkelig fattige og trængende fik noget og fik det ikke blot for et Aar. Og hvad jeg meget kunde ønske, var dernæst, at denne Sag samtidig blev ordnet saaledes, at der uden alt for stor Udgift kunde gives et Diplom eller en Medaille eller hvad man vil, der altsaa var en Hædersgave, som blev givet alle Deltagere i Kriget til Vidnesbyrd om, at de havde været med i Kriget. Med denne Tanke vil jeg slutte.

Scharling: Jeg tilstaar, at jeg i første Øjeblik følte mig ikke lidet tiltalt af den Tanke, som er udtrykt i dette Forslag: at give en Hædersgave til Deltagerne i Kampene for Fædrelandet i Aarene 1848—50, og jeg tilstaar, at det endog vakte nogen Glæde hos mig at se, at Tinget saaledes vilde slaa fast, at det er en god og